

[H. C. Toff.]

det vil jo faktisk sige, at han også leverer en vare, der vejer mindre end den vare, der indeholder de tilladte 17 pct. Han får med andre ord mindre for at levere en vare af bedre kvalitet. Vi har derfor i udvalget søgt at opnå tilslutning, også hos regeringspartierne, til at give den landmand, der afleverer korn med under 17 pct., de samme vilkår, som man under den nuværende kornordning giver indehaverne af kontraktlagre og andre af statens kornkontorers lagre, idet disse, når de har nedtørret kornet til et lavere vandindhold end 17 pct., får et tillæg til prisen. Den landmand, der har anskaffet sig et korntøringsanlæg, har investeret et beløb deri på samme måde som indehavere af kontraktlagre, der jo gennem merpris får betaling for det arbejde, den proces, der er udført.

Jeg bemærkede, at ordføreren for socialdemokratiet, det ærede medlem hr. Carl Petersen, sagde, at det var vanskeligt at argumentere imod det, vi her havde fremført; det havde en vis berettigelse, men, sagde det ærede medlem, det ville forhøje prisen. Det kan jo ikke være rigtigt. Når man fra kontraktlagre sælger korn til møllerne og dér får en merpris, fordi kornet er nedtørret til lavere vandprocent end 17, så kan kornet dog ikke blive dyrere, melet ej heller, fordi man giver landmændene de samme betingelser. Vi har altså ikke kunnet opnå den fornødne tilslutning dertil; regeringspartierne har afvist os. Nu bemærkede jeg også, at det ærede medlem hr. Carl Petersen sagde, at hvis man overlod til landmændene at skaffe sig en merpris ved, at de selv nedtørrede kornet, så kunne man befrygte, at kornets kvalitet i det kommende høstår ville være forringet. Det vil med andre ord sige, at regeringspartierne hermed søger at fremkalde en mistanke om, at de landmænd, som selv tørrer kornet, ikke selv skulle kunne gøre det på nøjagtig samme måde som andre. Denne mistanke har vi ikke til landmændene, og jeg begriber ikke, at det ærede medlem kunne give udtryk derfor, for selvfølgelig kan landmændene levere nedtørret korn af samme kvalitet som det, der tørres på de kontraktlagre, staten har.

Under første behandling gav det ærede medlem hr. Carl Petersen udtryk for, at

han mente, at staten i det kommende høstår ville få tab på den del af rugavlen, der ikke kunne afsættes til menneskeføde her i Danmark. Det samme var det ærede medlem inde på i dag. Det ærede medlem vurderede, at der ville blive tale om et tab på mellem 25 og 30 mill. kr., medens min vurdering ved første behandling gik ud på, at man måske nok ville nå op på et tab på omkring 15 mill. kr. Jeg må erkende, at den højtærede landbrugsminister selvfølgelig kan disponere på en sådan måde, at tabet kommer op i nærheden af det tal, det ærede medlem hr. Carl Petersen nævned, en 16-17 kr. pr. tønde. Jo billigere den højtærede landbrugsminister sælger, des større bliver tabet, men også her er det således, at jo senere han sælger ud af overskuddet af rug, des større bliver statens tab, idet der påløber større og større lagerudgifter, som staten også må udrede. Landbrugsministeren må imidlertid lære at disponere. Det skulle ikke være nødvendigt for ham at få den sidste kerne med ind på statslagrene, før han begynder at sælge ud af rugen til dyrisk produktion; dette finder, så vidt jeg ved, først sted i marts måned, men man har lov til at begynde at disponere på et tidligere tidspunkt, altså at sælge før, således at statens tab derved i betydelig grad formindskes.

Derfor vil jeg henstille til den højtærede landbrugsminister, at han i det kommende høstår søger at reducere statens tab mest muligt ved at udbyde den største del af det overskydende brødkorn så tidligt som muligt og søger at opnå de bedst mulige priser. Det ville være fornuftigt af ham.

Det stillede ændringsforslag kan jeg anbefale at stemme for.

Kirkegaard: En kornordning, enten den blot drejer sig om bestemmelser om indmalingstvang, eller det er en mere omfattende kornordning som den, vi har nu, er ikke den eneste foranstaltning af økonomisk interesse for landbruget, som tid efter anden er gennemført i folketinget. Vi har således ordninger vedrørende kartoffelmel, sukker og sprit og samtidig andre mindre ordninger, men de har det tilfælles, at de ofte kun kommer et vist udsnit af landbruget til gode, vel nærmest et geografisk bestemt